

[Poul Møller.]

årlig, når man blev gammel. Men der er ingen, der ved, om man, når man bliver gammel, lever i ægteskab eller er enlig. Der er ingen, der ved, hvordan ens liv vil forme sig, og de fleste yngre vil vel sigte imod at have en opsparing, der medfører, at de kan nøjes med mindstebeløbet, og vil føle sig animeret til at nå så højt op, at de ikke har grund til at frygte nedslagsreglerne i det, jeg vil kalde mellemzonen. Jeg vil derfor ikke tro, at disse bratte nedslagsregler vil medføre en nedgang i opsparingen, men i det store fradragsfri beløb vil der til gengæld ligge et incitament til at have en betydelig opsparing for alle, som ikke i dag ser nogen fordel i en opsparing.

For det andet bliver denne opsparingsform ved de specielle forbedringer for formueopsparing stillet betydelig gunstigere, end tilfældet hidtil har været. Vi kommer jo ikke uden om, at kapitalopsparing, formueopsparing, har været stillet ugunstigt i den nuværende aldersrentelovgivning, fordi man simpelthen har antaget, at de, der havde en formue lidt udover det helt jævne, skulle bruge denne formue, inden de fik aldersrente. Heri sker der nu en afgørende ændring, som også skulle betyde forøget opsparing.

For det tredje er der ved forslaget om en konjunkturfast opsparing for første gang i vort land skabt mulighed for opsparing uden frygt for inflation. Det er jo inflationen, der har skræmt vore sparere og mindsket opsparingslysten. I det omfang, frygten for inflation kan fjernes, lægger vi samtidig grunden til dens bekæmpelse, fordi øget opsparing er det eneste våben mod inflationens overforbrug, fordi den øgede opsparing giver os investeringsmuligheder i det private erhvervsliv og giver os beskæftigelsesmuligheder. Gennem denne opsparingsordning er der i virkeligheden skabt en folkeforsikring, ganske vist en frivillig, en folkeforsikring for dem, der vil benytte den. Der er skabt en ligestilling med tjenestemandspensionister for dem, der vil have en ligestilling, både principielt med hensyn til værdifasthed i pensionen og reelt med hensyn til beløbenes størrelse. Den mand og den kone, der påtager sig

at lægge lige så meget til side til aldersopsparing, som tjenestemændene betaler i pensionsbidrag, kan sikre sig værdifast 4 000 kr. om året fra det 67. år og en folkepension ved siden af på omkring 5 000 kr. om året, altså i alt godt 9 000 kr. om året. Derved bliver dette ægtepar ligestillet med de store og talstærke tjenestemandsgupper. Det er derfor i fremtiden den enkeltes egen sag, om han vil have det så godt i sin alderdom, som postbudet og sporvognskonduktøren har det. Hvis han af sin indkomst vil betale pensionsbidrag svarende til tjenestemandsskandens, kan han værdifast sikre sig beløb af tilsvarende størrelse. Dette er udpræget hjælp til selvhjælp, det giver tryghed for dem, der vil sikres, og det skaffer det danske samfund den kraftige pengeopsparing i hele folket, som alene kan ændre mentaliteten overfor opsparingens værdi.

Endelig er det opsparingsfremmende synspunkt i denne reform yderligere understreget ved den skattefritagelse, der her for første gang ydes indskud i banker og sparekasser. Det er vort håb, at selv denne ordnings værste og hårdeste kritikere vil give mig medhold i, at opsparingssynspunktet er tilgodeset, sparsommeligheden og fliden får bedre vilkår under denne nyordning, end tilfældet har været nogensinde før under en dansk alderslovgivning; det må veje tungt for det konservative folkeparti.

Jeg går dernæst over til det fjerde hensyn, fordelingen af byrderne, spørgsmålet om, hvorvidt alle skal bidrage til finansieringen af de merudgifter, ordningen medfører. For os har det været af største betydning, at det, vi er nået frem til, ikke blev lagt over på den direkte beskatning, der med sin progression altid vil tynde mellemstanden urimeligt hårdt og modvirke arbejdslysten og opsparingsviljen. Vi har accepteret ministeriets skøn over ordningens udgifter. Jeg gad nok vide, om nogen i denne sal har indsigt til at tilsidesætte de beregninger, ministeriets embedsmænd er nået frem til. Foranlediget af fremtrædende borgeres betænkeligheder på dette område har vi påny drøftet ordningens omkostninger i folketingsudvalget, og vi mener herefter, at embedsmændenes beregninger virker særdeles nøjterne. De sonderer mellem personer